

Phần 6

Kề miêng thổi đến cây nến cuối cùng mà vẫn chưa thấy bóng người mình mong đợi. Hiền bồn chồn đưa mắt ngó mông ra cửa trong lúc bạn bè vây quanh vỗ tay reo vang giữa tiếng nhạc thánh thót của bài hát chúc mừng sinh nhật.

Một cô bạn gái vỗ mạnh vai Hiền kêu lên:

- Ê Hiền! Sao không cắt bánh ra cho tụi này ăn. Ngày vui của mi mà sao ta thấy mi thờ thần quá chừng.

Tiếng cô bạn vừa dứt thì mọi người trong buổi tiệc đều ngẩng nhìn ra cửa.

Một chiếc xe du lịch vừa trờ tới và có vẻ thắng hơi gấp trước cửa nhà Hiền.

- Ô! Ông phó Giám đốc Thuận đã tới kìa.

Bóng người ấy làm khuôn mặt Hiền tươi hẳn ra. Cô reo lên:

- Anh Thuận đã đến.

Thuận tắt tả đi vào tươi cười với mọi người.

Hiền trách:

- Sao anh đến trễ thế?

Thuận nhìn Hiền rồi đáp thật tự nhiên:

- Anh xin lỗi đã đến muộn.

Một người trong đám bạn lên tiếng hỏi Thuận:

- Thế còn quà sinh nhật cho Hiền đâu?

Thuận ngẩng người ra đáp:

- Ý quên tôi còn để ngoài xe.

Hiền sụ mặt xuống trách thêm:

- Anh Thuận thật tệ.

Quả vậy thật, lúc lái xe định đến nhà Hiền để dự sinh nhật. Dọc đường Thuận đã gặp chị Hạnh đang chở bà Lan đi cấp cứu vì bệnh bà Lan rất trầm trọng:

Anh đã quay xe lại để đưa đi dùm. Một mặt anh chạy đi tìm cậu cháu là bác sĩ Tâm để gọi gắm.

Sau khi đã căn dặn bác sĩ Tâm lo chu đáo cho bệnh tình bà Lan thì anh cũng đã thấy mệt nhoài.

Anh định chạy thẳng về nhà, nhưng nhớ đến tấm thiệp sinh nhật và những lời mời hết sức ân cần của Hiền làm anh phải cố gắng đến, dù biết chắc là đã đến trễ giờ.

Hiền kéo chiếc ghế đặt cạnh bên cô rồi bảo:

- Anh Thuận, hãy ngồi xuống đây nhập tiệc với tụi em.

Tiếng nhạc cất lên thật nhộn nhịp, trong căn phòng rộng được trang hoàng tươm tất.

Đến bây giờ Thuận mới nhìn rõ mặt mọi người. Trong bàn tiệc chỉ toàn là những bạn trẻ, phần lớn là người ở công ty anh.

Hôm nay họ ăn mặc hợp thời trang đủ màu sắc thật vui mắt. Nhất là Hiền, ngày vui này trông cô lạ hẳn. Dưới ánh đèn màu cô càng đẹp lộng lẫy trong chiếc đầm hở cổ màu đỏ rực với những đường viền đen. Nụ cười rạng rỡ trong ngày sinh nhật thứ hai mươi bốn của cô làm tăng thêm nét duyên dáng khả ái.

Cha mẹ của Hiền là chủ một hiệu may thời trang lớn khá nổi tiếng. Nhưng Hiền có lần đã nói với anh, cô không thích nối nghiệp cha mẹ làm cái nghề "làm dâu thiên hạ". Vì có may khéo léo, vừa vặn đến đâu, vẫn bị chê chỗ này thế này, chỗ kia thế nọ, chán ơi là chán.

Cô vừa tốt nghiệp đại học và xin vào làm cùng công ty với Thuận. Tính cô hơi nhí nhảnh, dễ hờn mát, nhưng cũng khá dễ thương và tốt bụng.

Có một lần nhầm ngày chủ nhật Thuận vô tình gặp Hiền đi ngang qua nhà. Anh đã mời cô ghé vào chơi, nên từ đó Hiền biết rõ Thuận đang sống đơn độc. Từ đó hai người trở nên thân mật hơn.

Dần dần vào những ngày nghỉ, Hiền hay đến thu dọn tiếp căn nhà bẽ bộn vì thiếu vắng bàn tay người đàn bà của Thuận.

Lần nào đến Hiền cũng không quên mang theo những cánh hoa mang ý nghĩa "xin đừng quên tôi" để cắm vào chiếc bình.

Có lần Thuận đã thắc mắc hỏi:

- Sao ngày nghỉ Hiền không đi chơi như các bạn, lại tới đây cho nhọc công?

Hiền nhếch môi cười nhẹ bảo:

- Tại Hiền thích vậy. Hơn nữa làm được một việc tốt giúp người khác, mà người ấy lại là ông phó Giám đốc của mình, thì đêm ấy về nhà Hiền ngủ được một giấc rất là thoải mái.

Thế là căn nhà thường xuyên được cô lau dọn tươm tăt mà không đòi một đồng thù lao.

Dưới mắt Thuận, anh xem cô là một bạn đồng nghiệp. Hơn nữa là một cô em gái trẻ trung vui tính.

Riêng Hiền cô đã kín đáo gởi gắm tình cảm của mình cho vị phó Giám đốc trẻ, góa vợ kia. Từ những cánh hoa cô mang đến cắm cho anh. Cô không có cái cao vọng xa vời ở ngôi vị phó Giám đốc của Thuận. Mà thật tình cô yêu cái dáng vẻ bình dị, cái phong cách vui vẻ, dễ mến của anh từ bao giờ mà lòng cô chưa thể xác định.

Nhiều lần cô đợi chờ Thuận mở lời để cô có dịp nói tất cả những gì đã nảy nở trong lòng cô từ bấy lâu nay. Nhưng Thuận vô tình không nhìn thấy được tình cảm của cô bộc lộ trên khuôn mặt dịu dàng, tha thiết.

Đã bao lần đứng trước mặt Thuận cô dò dẫm tìm lời, thế nhưng lần nào cô cũng quá bối rối không nói được gì cả.

Ở tuổi cô không thiếu những chàng trai trẻ vây quanh. Nhưng không hiểu sao, cô đều phớt lờ chạy trốn tất cả.

Tuổi xuân của cô như còn chờ đón một hương thơm không tên của mùa xuân yêu kiều vọng tưởng.

Lúc này tiếng nhạc văng lên thật dịu dặt gợi tình, không ai bảo ai, từng cặp, từng cặp rời bàn tiệc đi nhau theo tiếng nhạc.

Thuận cũng lịch sự đưa tay:

- Anh mời Hiền nhé!

Hiền vui hơn bao giờ hết. Cô cảm thấy thật hạnh phúc trong vòng tay của người mà cô thâm gởi gắm biết bao là mộng mơ của người đến muộn.

Tiệc gần tàn, bạn bè đã từ từ ra về. Nhìn đôi bạn trẻ đang hạnh phúc cặp tay nhau bước ra khỏi sân nhà, đột nhiên Hiền cười rồi quay sang nói cùng Thuận:

- Đêm nay anh Thuận đưa Hiền đi chơi nhé!

Thuận trả lời Hiền một cách vô tình:

- Hẹn Hiền khi khác. Tối nay anh còn bận chạy vào bệnh viện để thăm mẹ Diệp thế nào rồi.

Nụ cười tắt hẳn trên môi. Hiền như đang bị rơi xuống vực thẳm. Cô chết lặng người hầu như không thể cử động đôi môi được nữa.

Cô tự tử thân thâm nghĩ:

- Cô như thế này mà Thuận không mảy may chú ý để chiêm ngưỡng và dành thời gian cho riêng một mình cô.

Tại sao? Bất hạnh quá! Niềm khát khao mà cô mong mỏi trong đời thật tầm thường, thật gần, mà lại thật xa tầm tay với.

Thuận ơi! Anh tặc và bắt công với em lắm! Sao anh không chịu hiểu có một người con gái đứng kề bên anh, sẵn sàng hiến dâng cả tuổi mộng mơ...

Đột nhiên cô vụt bỏ chạy vào phòng riêng đóng sầm cửa, trước ánh mắt ngẩn ngơ của Thuận và những người còn lại...

Cô y sĩ trẻ bước vào phòng nhìn quanh quát rồi lên tiếng hỏi:

- Ê, bà Thu! Bác sĩ Tâm đâu rồi sao không thấy, để bệnh nhân ngồi chờ đầy ngoài băng ghế vậy?

Cô y tá mang tên Thu vừa đứng lên vừa nói:

- Nga làm ơn ngồi đây coi chừng phòng dùm, để mình xuống kiếm ông ấy lên.

- Kiếm ở đâu?

Thu vội trả lời:

- Chắc lại dưới khoa nhi.

Nga ngạc nhiên:

- Ông ấy khám dùm cho bác sĩ nào dưới đó vậy?

Thu cười khúc khích:

- Có khám dùm cho bác sĩ nào đâu. Hôm rày mình để ý thấy bác sĩ Tâm nhà ta hay xuống khoa nhi lắm.

Y sĩ Nga càng ngạc nhiên hỏi:

- Bộ bác sĩ Tâm đã chán khoa này rồi hả?

Thu chậm chậm trả lời Nga một cách thật là trịnh trọng:

- Không phải vậy, trái lại bác sĩ Tâm rất hăng say trong chuyên môn. Nhưng tuần nay mình thấy ông hay tranh thủ để xuống chăm nom cho một đứa bé có bà mẹ trẻ.

Y sĩ Nga kêu lên:

- Ý chà! Bộ mấy cô bác sĩ trẻ trong bệnh viện mình không đủ thu hết hay sao, mà bác sĩ Tâm lại đeo theo một bà thiếu phụ.

Thu lên giọng:

- Chuyện tình cảm thì chỉ có trời mới giải đáp nổi. Thôi Nga ngồi đây dùm một chút.

Nhưng những câu nói cùng của hai cô gái trẻ, đã lọt vào tai bác sĩ Tâm khi anh vừa đi đến phía ngoài phòng mà hai cô không hề hay biết.

Anh cười nhẹ cùng hai cô rồi lặng thinh ngồi vào ghế.

Thu và Nga nhìn nhau có vẻ hơi e dè. Cuối cùng Thu lên tiếng hỏi:

- Cho bệnh nhân vào khám được chưa bác sĩ?

Bác sĩ Tâm nhẹ gật đầu:

- Suốt buổi khám bệnh hôm nay, đầu óc bác sĩ Tâm bị chi phối nhiều bởi những lời nói của hai cô gái đồng nghiệp.

Quả thật vậy, bà mẹ trẻ ấy đã trở thành quá quen thuộc với anh qua những lần cậu Thuận đến tìm để gửi gắm và dặn dò đủ thứ.

Thoạt đầu anh quên mất, nhưng dần dần anh đã nhớ lại, chính mình đã phẫu thuật mổ bắt con cho người thiếu phụ ấy. Và sau này lần nào cũng như lần mấy, ngoài cậu Thuận đến thăm nom thì anh chỉ thấy người thiếu phụ trẻ ấy thui thủi một mình nuôi con trong những lần đứa bé nằm bệnh viện.

Vì cậu Thuận đã giới thiệu đó là bạn thân của người mợ vắng số, nên anh cũng rất quan tâm và ân cần theo dõi bệnh tình cho đứa bé.

Có một lần anh từ phòng lãnh đạo bước ra. Đầu óc anh đang miên man nghĩ đến ca phẫu thuật mà anh sắp thực hiện vào buổi chiều. Một cô gái quá vội vã bước về phía cửa hàng bán thuốc. Cô mãi nhìn vào mảnh giấy toa thuốc cầm trên tay nên va vào người anh. anh phải sừng lại. Trước mặt anh là một cô gái trẻ trong chiếc áo bà ba trắng ôm lấy thân hình mảnh mai, dịu dàng.

Cô gái trẻ ấy lăm lét nhìn anh:

- Dạ xin lỗi bác sĩ.

Anh chợt nhận ra đó là mẹ của đứa trẻ mà cậu Thuận hay gọi mỗi khi vào viện. Hôm nay trông cô khác lạ. Ánh mắt cô nhìn anh sáng như hai vì sao, giọng cô u buồn, nhưng truyền cảm thật dễ thương.

Anh thật lúng túng chẳng biết xưng hô cách nào cho đúng, vì dưới mắt anh, cô gái còn quá trẻ chắc chắn thua hẳn tuổi anh - Nhưng ngặt một điều cậu Thuận lại bảo là bạn của mẹ, nên anh rất đắn đo khi chọn cách gọi bằng cô.

Bác sĩ Tâm còn nghi ngờ nhận xét của mình nên xác định lại.

- Cô... có phải là bạn của mẹ Thuận?

Điệp nhẹ gật đầu:

- Dạ, phải.

- Cô... đi đâu mà vội thế? Cháu bé có gì nguy kịch lắm không?

Cô gái lắc đầu, nhưng vẻ luống cuống hiện rõ trong dáng điệu.

- Dạ cháu đã khỏe còn chờ bác sĩ cho xuất viện. Tôi phải đi mua thuốc gấp, vì mẹ tôi đang trở bệnh.

Lúc này bác sĩ Tâm mới nhớ ra mấy hôm trước cậu Thuận có gọi một người bệnh ở phòng hồi sức. Ấy vậy mà anh chỉ ghé lên đó có một lần rồi quên bẵng.

Anh liền hỏi:

- Có phải là bác hôm trước cậu Thuận chở vào đó không?

Giọng lo lắng Điệp đáp:

- Dạ phải.

Bác sĩ Tâm liền vừa bỏ chân bước nhanh miệng vừa nói:

- Vậy để tôi cùng đi với cô để lên đó thăm bác...

Kể từ hôm ấy, dù tất bật với bao nhiêu là công việc, anh bỗng thấy mình quan tâm nhiều đến cô gái đoan trang hiền thực kia. Hình ảnh người thiếu phụ trẻ, một con cún lớn vờn trong đầu óc anh.

Khám xong người bệnh cuối cùng bác sĩ Tâm ngã người dựa vào thành ghế. Qua khung cửa sổ anh nhìn thấy rõ cánh cửa phòng mổ được khép kín.

Kể từ ngày ra trường và về phục vụ tại bệnh viện này, anh đã từng ra vào cánh cửa ấy rất nhiều lần. Bây giờ anh mới nhớ lại sự hiểu lầm của người phụ tá ngày ấy.

Đúng rồi, chưa bao giờ anh thấy sự xuất hiện của chồng cô ấy. Thấy thật tội cho cô, một mình phải chạy cuống cuống lo nuôi mẹ và đứa con trai nhỏ vương bệnh cùng một lúc. Gia cảnh cô ấy như thế nào? Tại sao ngày sinh nở chỉ có cậu Thuận và mẹ cô đưa đi?

Bao thắc mắc về cô gái chiếm trọn tâm tư anh.

Sân bệnh viện bắt đầu thưa dần mà anh chưa hay.

Một bạn đồng nghiệp học cùng khóa với anh đi ngang qua cửa phòng lên tiếng hỏi:

- Ê Minh Tâm! Về chưa cho mình quá giang với.

Choàng tỉnh Tâm hỏi bạn:

- Xe của Sang đâu mà xin quá giang?

- Bị hư bỏ sửa rồi.

Tâm nhìn đồng hồ trên tay rồi đứng lên bảo:

- Vậy thì mình cùng về.

Hai vị bác sĩ trẻ sánh vai đi dọc theo hành lang bệnh viện để đến chỗ đậu xe.

Sang nhìn Tâm hỏi:

- Chủ nhật này mày có trực không?

Ngẫm nghĩ một chút Tâm đáp:

- Chắc là không rồi. Mày hỏi có chuyện gì không vậy?

- Tụi này tổ chức đi picnic. Tao định rủ mày cùng đi.

Bác sĩ Tâm lắc đầu:

- Còn bận phòng khám ở nhà, tao không đi được đâu.

Bác sĩ Sang nói thật nhanh:

- Nghỉ một ngày đã sao. Gia đình mày quá giàu có rồi, lo gì chuyện nghèo đói nữa.

Chợt Sang quắc mắt hỏi bạn:

- Hay là sợ bà già ấy rầy?

Mắt lơ đãng nhìn mãi tận cuối hành lang. Tâm trả lời:

- Rầy rà gì, thấy mình cứ làm việc hoài, mẹ mình còn bảo mình nghỉ ngơi cho tinh thần được thư giãn nữa là.

Sang nhìn bạn cười:

- Vậy là ông bạn lo làm giàu thêm phải không?

Vẻ suy tư còn đọng trên khuôn mặt thanh tú với vàng trán rộng. Cặp mắt anh thật sáng, nhưng hình như còn ẩn chứa một nỗi niềm chưa tìm ra được giải đáp.

Thấy bạn trầm ngâm Sang hỏi lại:

- Tao nói đúng không nào?

Tâm nói một cách chững chạc:

- Mẹ mình đã lo lắng cho mình quá nhiều, nên mình mới có ngày thành đạt hôm nay, mình muốn tạo được một sự nghiệp vững vàng để làm vui lòng bà.

Hơn nữa cuộc đời người có là bao nhiêu, thoáng một cái đã già yếu bệnh hoạn chùng đó dù muốn làm cũng chẳng được nữa rồi.

Bỏ tay qua choàng vai bạn, Sang nhìn vào mặt Tâm bảo:

- Trời đất ơi! Gương mặt bác sĩ còn bung ra sữa như vậy mà ở đó lo chuyện xa vời. Mà vẫn chưa bỏ được cái tính “Cụ non” như hồi còn ở trường Đại học.

Tâm cười nhẹ cùng bạn, rồi tiến đến dắt xe ra khỏi bãi đậu.

Đợi cho Tâm nổ máy, Sang mới lên xe ngồi sau lưng bạn.

Sang lại tiếp:

- Máy hôm nay bên khoa nhi của tao nó xì xào về máy nhiều lắm.

Minh Tâm ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy?

Sang mỉm cười đáp:

- Máy cô ấy để ý, thấy máy lo lắng quá đặc biệt cho thằng bé trai có bà mẹ trẻ đẹp nhất phòng.

Tâm ngập ngừng:

- Khéo mà gán ghép. Cậu Thuận của mình gọi cho mình đó.

Sang chồm người về phía trước, anh đưa một ngón tay khều nhẹ vào đầu mũi bạn:

- Gởi thiệp hay gởi tạm đó? Coi chừng nhé! Vì "Gái một con trông mòn con mắt" nghe bạn hiền.

Tâm thấy bồn chồn vì câu nói trêu ghẹo của bạn có phần đúng. Anh cố cười theo bạn để chấm dứt cuộc dò hỏi khéo này.

Chiếc công rào màu xám đen của nhà Sang đã hiện ra.

Tâm quay mặt ra sau bảo:

- Chuẩn bị xuống đi ông tướng, ở đó mà nói lên thôi.

Đến cửa nhà mình, Sang chưa vội vào còn lên tiếng nói với bác sĩ Tâm:

- Chủ nhật đi chơi với tụi này nhé! Có mấy cô bác sĩ tương lai, đẹp tuyệt vời, tha hồ cho mi chọn người bạn đường đồng nghiệp.

Tâm cười thân mật nhìn bạn đáp:

- Hẹn khi khác.

Nói xong anh cho xe chạy thẳng một mạch về con đường quen thuộc nhà mình.

Giờ này chắc đường thành phố đều chật ních xe đủ loại.

Đến ngã tư chiếc xe du lịch của Thuận lại gặp đèn đỏ.

Nhìn cả một rừng người xe chen chúc tấp nập, Thuận chép miệng:

- Ở tình vào những giờ cao điểm nhất, mình thấy vẫn còn dễ chịu hơn so với ở đây rất nhiều.

Anh tài xế than:

- Em ngán nhất là cảnh lái xe phải luôn sừng lại vì gặp đèn đỏ.

Rồi anh kết luận:

- Nhưng cũng nhờ có đèn đỏ, nếu không xe cộ phải đụng nhau lia lịa, và làm nghề tài xế như em chắc không dám cưới vợ.

Thuận nghe lạ hỏi:

- Sao vậy?

Anh tài xế hí hóp mắt cười toe toét:

- Chứ phó Giám đốc nghĩ coi, mình lỡ đụng xe chết, bỏ cô vợ trẻ ở lại rồi, cổ lấy chồng khác, mình tức quá chắc phải tình nguyện xin với diêm vương để được chết thêm một lần nữa cho đỡ tức.

Nghe anh tài xế nói, Thuận cũng phải bật cười theo.

Chôm người tới để đưa chai nước suối cho anh, Thuận hỏi:

- Có phải nhà bạn gái của anh ở quận này không?

Anh tài xế kinh ngạc:

- Ủa! Sao phó Giám đốc biết rõ vậy?

Thuận cười bí hiểm trả lời:

- Tất cả sự thật trên đời này sớm muộn gì cũng đều được phơi bày.

Anh tài xế thâm thía câu nói của lãnh đạo nên lặng thinh cười tủm tỉm một mình:

Thuận bảo:

- Đến con đường nào gần nhà cô bạn thì tôi cho phép anh xuống thăm đó.

Anh tài xế mở to mắt như còn nghi ngờ câu nói của người lãnh đạo.

Hiểu tâm trạng của thuộc cấp, Thuận chững chạc:

- Tôi cho phép anh thật đó. Tôi tự lái xe đến thăm bạn thân chừng nào về tỉnh tôi sẽ trở lại đón anh.

Ánh mắt rạng rỡ, anh tài xế cười nói:

- Phó Giám đốc biết điều ghê. Em thành thật cảm ơn ông Phó.

Thuận thân mật hơn:

- Thôi, coi tới chưa thì xuống. Hãy cầm hết gói thuốc này hút đỡ cho khỏi run khi gặp người yêu:

- Dạ! Em cảm ơn nhiều lắm.

Nét hờn hờ của anh tài xế làm Thuận cũng vui lây. Anh liền ngồi vào tay lái để đến thăm gia đình Hùng Mạnh.

Mấy tháng qua vì bận bịu với công việc anh không có thì giờ để hỏi thăm về Hùng Mạnh. Sẵn chuyến đi công tác thành phố kỳ này anh đã định bụng sẽ đến thăm bất ngờ.

Nghĩ đến bạn, anh tự hỏi: “Không biết ở xứ người, hấn đã lãng quên được mối tình nghiệt ngã của hấn chưa nhỉ”?

Nhớ ngày nào còn đủ mặt bốn đứa, cuộc sống thật vô tư ngập tràn niềm hạnh phúc. Vậy mà chỉ không đầy hai năm, biết bao là biến cố đã xảy ra - Hùng Mạnh phải đi xa, Cúc thì vĩnh viễn nằm dưới lòng đất lạnh – Chỉ còn lại đây mỗi mình anh và Ngọc Diệp.

Thời gian đã làm phai mờ được hình bóng người vợ vẫn sống trong lòng anh. Hằng ngày anh nhìn thấy bóng dáng đoan trang, dịu dàng của Diệp lầm lũi đến công ty, rồi phải trở về sống dưới ánh mắt cùng những lời cay nghiệt của người chị cả. Anh thấy xót xa và cảm thương cho một thân phận cũng khốc tở duyên bề bồng như anh, nhưng có mỗi một điều nguyên nhân khối u hoài của anh khác hẳn Ngọc Diệp.

Riêng anh sau những giờ làm việc, vui chơi thỏa thích với bạn bè. Khi trở về phải đối diện với một thân đơn lẻ, quạnh hiu trong căn nhà vắng, anh lại nhớ đến Ngọc Diệp và thằng bé kháu khỉnh.

Nếu Cúc không bạc mệnh mang theo đứa con thì giờ này anh sẽ hưởng được cái hạnh phúc êm cả của một mái ấm gia đình.

Một sự băng khuâng khó tả chợt đến khi lòng anh cảm thấy trống rỗng mênh mông. Những lúc anh túc trực bên giường bệnh để chăm sóc, cùng lo lắng cho cuộc sống của Diệp và thằng bé. Anh có cảm tưởng như đó chính là vợ con đích thực của mình vậy.

Qua bao ngày thân cận càng hiểu về Ngọc Diệp nhiều, hình như ngọn lửa hồng đã cháy âm ỉ trong anh tự lúc nào.

Những lần đi xa thế này không bao giờ anh quên mua những món đồ chơi đắt tiền cho thằng bé và quà để tặng Diệp.

Mãi chìm sâu với bao ý nghĩ vu vơ mà Thuận đã lái xe đến nhà Hùng Mạnh lúc nào anh chưa hay. Khi chợt thấy một cô gái có vẻ rất sang trọng và kiêu kỳ, trong chiếc Mini-Jupe ngồi trên chiếc Atila vọt thẳng xe lại thật gấp. Cô gái liếc anh một cái thật sắc rồi chạy thẳng, chả buồn dòm lại người đang ngồi trong xe đang nhăn mặt nhìn cô.

Chiếc công màu xanh sắp khép lại thì chị người làm vội kêu lên:

- A! Cậu Thuận mới tới.

Và chị nhanh nhẹn mở toang hai cánh cửa cho Thuận lái xe thẳng vào sân.

Thuận thò đầu ra hỏi:

- Có bác và anh Mạnh ở nhà không vậy chị?

Chị vui vẻ đáp:

- Bà và cậu Minh vừa nói chuyện với cô Tú Anh xong, còn đang ngồi trong phòng khách.

- Cám ơn chị.

Vừa bước đến cửa phòng khách. Hùng Minh đã kịp thấy chạy đến ríu rít bắt tay Thuận.

- Chào Thuận, lên từ bao giờ thế?

Thuận cũng hớn hờ đáp:

- Dạ, em lên từ hai ngày nay. .

Bà Dũng cũng mừng rỡ ra mặt bà hỏi Thuận:

- Cháu lên với ai mà tới bây giờ mới ghé?

- Dạ, con đi cùng anh tài xế, vì bận làm việc với công ty bạn, nên con không tiện ghé thăm bác được.

Hùng Minh hỏi:

- Bây giờ thì xong chưa?

- Dạ xong rồi.

Bà Dũng nôn nóng hỏi:

- Điệp và thằng bé thế nào rồi?

Thuận nhìn bà nói với vẻ cung kính:

- Dạ, bây giờ thì đã khỏe. Hôm trước thật tội cho Điệp, lớp con bệnh, lớp mẹ bệnh, cô ấy phải vất vả ở trong bệnh viện gần nửa tháng.

Bà vội hỏi:

- Sao cháu không cho bác hay để bác giúp đỡ Ngọc Điệp.

Thuận hòa nhã đáp:

- Con cũng định lo cho bao giờ hết sức mình sẽ cho bác hay.

Nỗi xáo trộn tâm tư làm bà chép miệng thở dài:

- Nhớ đến cháu Điệp và thằng bé thì lương tâm bác lúc nào cũng không được yên ổn. Cũng nhờ có cháu ở dưới đó chăm sóc và nâng đỡ. Nếu không có cháu hẳn bác phải khổ tâm nhiều hơn nữa.

Thuận lên tiếng trấn an:

- Xin bác đừng quan tâm.

Hùng Minh cũng nhìn Thuận bằng ánh mắt biết ơn:

- Thuận là người ngoài mà cũng phải chịu nhọc lòng giúp đỡ cho gia đình, dòng họ tôi quá nhiều. Thật chúng tôi khó mà đền đáp được ơn nghĩa sâu nặng này.

Thuận vội khoát tay:

- Bác và anh Minh nói quá lời. Người lạ gặp cảnh khốn khó mình còn giúp đỡ. Huống hồ chị Điệp cũng là chỗ bạn thân thích với Cúc vợ của con.

Hùng Minh nói:

- Mẹ tôi vẫn thường hay bảo, nhờ gởi gắm gia đình dì Hai ở dưới đó cho Thuận, nên mẹ mới yên tâm được phần nào mà lo nung đúc tinh thần cho Hùng Mạnh.

Đến lúc này, chị người làm mới bung thêm ly nước lên mời Thuận.

- Mời cậu Thuận dùng nước.

Nhìn chị, Thuận mới chợt nhớ lại và lên tiếng hỏi bà Dũng:

- Hồi nãy con có nghe chị ấy nói cô Tú Anh nào vậy bác?

- Ồ, đó là con bé mới vừa ở đây ra là cháu đến liền đó.

Thuận gật gù:

- Dạ, dạ...

Hùng Minh giới thiệu:

- Đó là cô bạn cùng đi du học với Hùng Mạnh đó. Cô ta mới vừa về thăm nhà và ghé sang cho chúng tôi biết tin tức Hùng Mạnh.

Bà Dũng hướng mắt về Thuận giọng nói đầy vẻ lo âu:

- Bác chỉ mong Hùng Mạnh và Tú Anh sau thời gian sống gần sẽ yêu thương nhau mà tiến tới hôn nhân.

Thuận hớp một ngụm nước rồi ngả người tựa Salon. Mắt anh mơ màng khi nói:

- Mau thật bác nhỉ? Mới đây mà Hùng Mạnh đi gần hai năm rồi.

Bà Dũng than thở:

- Nhà vắng nó, trong ngoài quạnh hiu. Phải chi đừng gặp trắc trở thì gia đình bác giờ này vui biết mấy.

Hùng Minh an ủi mẹ:

- Chuyện của chị Điệp và Mạnh không thành là do vấn đề đạo lý không cho phép, chứ đâu phải mình gây ra cái khổ này. Con xin mẹ đừng lo buồn nữa.

Thuận ngồi thẳng người lên, anh nhìn bà Dũng nói lời an ủi thêm:

- Anh Minh nói đúng đó bác. Bác cứ lo rầu hoài sẽ sinh bệnh không tốt đâu. Lần này ghé lên đây con trông bác tiêu tụy hơn nhiều.

Không nén được cảm xúc bà thút thít nói:

- Bác cũng thương cho gia đình chị Hai ở dưới ấy gặp nhiều chuyện không may. Nhất là cháu Điệp, thân gái bạc phận phải chịu dờ dang.

Đến bao giờ cháu ấy có được tấm chồng yên ổn và Hùng Mạnh thì được một tình cảm khác thì bác mới hết lo âu.

Một ý nghĩ sáng lóe trong tâm tưởng Thuận hỏi:

- Con có thể cưới Điệp được không?

Câu hỏi quá đột ngột, làm bà Dũng không thể ngờ, bà còn lúng túng trở mắt nhìn Thuận.

Hùng Minh ngạc nhiên hỏi:

- Thuận nói thật?

Thuận quay sang nhìn Minh, anh gật đầu đưa ngón tay cái lên môi cắn nhẹ.

Anh khẳng định cùng Minh:

- Vâng! Em sẽ cưới Ngọc Điệp nếu cô ấy bằng lòng.

Gương mặt đăm chiêu, u sầu thật rõ nét, bà Dũng thở dài hỏi:

- Con đã suy nghĩ kỹ chưa vậy Thuận?

Bằng giọng nói rất thản nhiên, Thuận cười đáp:

- Lúc đầu vì lời hứa với bác cùng anh Minh nên con đã quan tâm theo dõi để giúp đỡ cô ấy. Nhờ qua nhiều ngày gần gũi tiếp xúc con rất cảm mến tính tình trầm và đứng đắn của Ngọc Diệp.

Nói đến đây anh xoa hài bàn tay vào nhau, mỉm cười tiếp:

- Đôi lúc con tự nghĩ, phải chi lúc đó con dành Diệp trước. không để thằng Mạnh chen vào, thì giờ đây mọi việc đều êm đẹp, không gặp chuyện lỡ làng phải không bác?

Hùng Minh vui vẻ chêm vào:

- Và cô Cúc cũng không phải gặp Thuận để vắn số như vậy.

Thuận gật nhanh:

- Dạ, đúng vậy.

Hùng Minh hỏi thêm:

- Thuận đã dò ý chị Diệp chưa?

Thuận đáp với vẻ tư lự:

- Chỉ dò ý một cách kín đáo thôi. Vì ở công ty thì cô ấy chú tâm vào việc làm. Lúc về nhà thì bận rộn với mẹ và đứa con nhỏ. Chưa bao giờ em thấy Diệp sống cho riêng mình.

Nghe Thuận và Minh trao đổi đến đây bà Dũng lên tiếng như chính tâm sự của mình:

- Người con gái một lần đang dở là kẻ như chết cả một đời.

Thuận lại ngả người ra thành ghế. Anh đưa tay bóp nhẹ trán mình.

Sự im lặng nặng nề như đè nặng lên căn phòng khách sang trọng.

Qua khung cửa kính, Thuận nhìn thấy những chậu hoa dây đơn dây hoa đong đưa theo từng cơn gió nhẹ vô tình.

Riêng tình cảm anh dành cho Diệp cũng đã đơm đặt và nở hoa trong tâm hồn anh lúc nào anh cũng khó mà xác định được.

Lúc đầu anh chỉ nhớ rằng mình đã nhận làm việc nghĩa này để giúp đỡ những người thân quen, có phải chẳng chính việc làm này đã vô tình xô đẩy anh làm con tim anh phải rung động thêm một lần nữa?

Sự rung động càng mãnh liệt khi anh nhớ lại, có lần anh đến thăm thằng bé Phúc đang từ trên tay của Diệp đã chồm sang anh mà gọi những tiếng thật vô tình "Ba, ba". Một

niềm hạnh phúc lan tỏa làm dạt dào hồn anh. Lúc ấy bé má Diệp đỏ ửng hồng vì sự nhậm lẫn của bé.

Anh đã trao cho đứa bé những món quà anh mua để dành tặng riêng nó. Anh ẵm bồng, nâng niu đứa bé và coi như chính con ruột của mình.

Bà Hùng Dũng cất tiếng nói, giọng bà thật u buồn:

- Biết rồi thời gian lâu dài về sau, cháu có thể quên được chuyện dĩ vãng của Ngọc Diệp hay không? Hay một khi Phúc là hiện thân của tình yêu làm lẫn dù vô tình luôn hiện hữu trước mặt cháu?

Thuận mỉm cười, giọng anh đầy chủ quan:

- Khi con người đã hiểu được hết tức là tha thứ được hết bác à. Hơn nữa con càng tin tưởng khi người ấy chính là bản thân con.

Hùng Minh thấy khâm phục với ý tưởng độ lượng của Thuận. Anh hỏi lại Thuận:

- Nhưng thực tế bé Phúc vẫn không phải là dòng máu ruột rà của Thuận?

Nắm hai bàn tay thật chặt vào nhau Thuận nhìn Minh rồi đáp:

- Anh Minh yên tâm về chuyện này, vì từ lâu rồi em thường có cảm giác như thằng bé và Diệp đã mang lại niềm hạnh phúc cho em.

Rồi Thuận trầm ngâm giọng anh áy náy:

- Liệu làm như vậy em có làm trái lòng người bạn thân của mình không nhỉ?

Hùng Minh đưa ánh mắt nhìn sang mẹ, bà Dũng đôn hậu đáp:

- Chẳng những không trái lòng, mà cháu càng giúp bạn mình sớm giải thoát được tư tưởng tội lỗi hầu tìm quên ở một nguồn hạnh phúc tươi sáng lành mạnh hơn mà thôi.

Bà Hùng Dũng quay sang nói về đứa con thân yêu còn ở títt mù xa xăm.

- Lúc này Tú Anh có nói Hùng Mạnh bây giờ bớt vẻ trầm lặng hơn như hồi mới sang. Duy có một điều ý tưởng nó luôn muốn về thăm quê.

Hùng Minh tiếp lời mẹ:

- Thì năm nào mà em chẳng đòi về thăm quê. Thật tội cho Mạnh!

Bà Dũng ứa nước mắt nói:

- Mẹ cũng nhớ nó lắm. Nhưng phải nén lòng chờ đến bao giờ mọi việc được êm xuôi chừng ấy sẽ cho nó về thăm luôn.